

อาทิตย์ นิ่มนวล

สำนักพิมพ์ภาษาและวัฒนธรรม

ผจญภัยเมืองใหม่ ตอน วงแตกแล้วแยกทาง

หลังจากที่ทานมื้ออาหารจานหรูทั้งคาว หวาน ผลไม้ เครื่องดื่มนานาชาติที่ร่วมกันซื้อจากตลาดปลาไทเปจนเงินแทบจะไม่ไหวแล้ว (มองย้อนกลับไปอีกที กินกันแต่อาหารเซฟๆ ทั้งนั้นเลย ไม่มีใครแตกแถวไปกินพวกอาหารทะเลปรุงสุกหรืออะไรที่มันตื่นตาตื่นใจเท่าไร จะว่าเสียเที่ยวก็คงน่าจะได้...) ตอนนั้นคณะทัวร์ต่างคนก็เกิดอาการเบลอขึ้นมา เพราะตารางทัวร์ตารางทริปตอนนี้ได้ฟังพินาศปั่นป่วนหมดแล้ว RC ที่ถูกวางแผนมาอย่างดี ต้องได้เที่ยวอย่างน้อยวันละ 5 ที่ขึ้นไป มลายลงกับตา เหตุมันก็เกิดจากความงี่เง่าในวันหลังๆ ของชาวคณะนี้แหละ (ติดตามอ่านชนวนของความงี่เง่าได้ในตอนก่อนๆ หน้านี้) กลายเป็นว่าสลับเอาที่เที่ยวของวันพรุ่งนี้มาไว้แทน ที่แห่งนั้นก็คือ คาร์ฟูสาของจีน ชื่อภาษาจีนคือ 家乐福 重新店 (เจียเล่ฝู่ ฉงซินเตี้ยน)

งั้นทำไมไม่ต้องไปเที่ยวคาร์ฟู ทำอย่างกับบ้านตัวเองไม่มี (ณ ตอนที่เขียนบทความนี้คือไม่มีแล้วจริง ๆ) นี่ก็งั้นเหมือนกัน แต่ทางกุนซือของเราแถลงไขว่า คาร์ฟู หรือ 家乐福 (เจียเล่ฝู่) เป็นหนึ่งในห้างสรรพสินค้าสัญชาติยุโรปเจ้าแรก ๆ ที่มาเปิดให้บริการที่จีนแผ่นดินใหญ่ และได้หวั่นซึ่งกันบ่ว่าเมื่องค์การที่แม่จีนจะยอมให้ผู้ลงทุนต่างชาติเข้ามาทำการค้าในประเทศของนาง ที่นี้เป็นแหล่งซื้อสินค้าพวกเสื้อผ้า รองเท้า และอุปกรณ์กีฬาที่ค่อนข้างน่าเชื่อถือ ก่อนที่เราจะมาที่ไต้หวันก็ค่อนข้างได้ยีนกิตติศัพท์ของเมืองนี้ว่าเป็นแหล่งซื้อรองเท้าผ้าใบ ทั้งรองเท้าแฟชั่น กีฬา หรือเพื่อสุขภาพที่โอเคในระดับหนึ่ง แถมราคาก็ไม่แพง ไม่จกตาจนจนเกิน

ไป นี่อาจจะเป็นเหตุผลที่ท่านกุนซือได้ใส่คาร์ฟูเข้ามาในรายการสถานที่ท่องเที่ยววันสุดท้ายที่เป็นวันจ่ายเต็มวันก็เป็นได้ คิด ๆ ดูแล้วก็น่าลองดูเหมือนกันนะ เพื่อจะเจอรองเท้าคู่ที่ถูกใจกับเขาบ้าง

ระหว่างที่พวกเรากำลังเดินทางไกลกันอยู่ก็ได้รับข่าวร้าย (?) จากเพื่อนของเรานางหนึ่งว่า มีเพื่อนชาวไต้หวันของนางส่งข้อความมาชวนให้ไปจับกาแฟเดินเที่ยวคาเฟ่กันสักหนึ่งสักหน่อยไหน ๆ ก็มาบ้านเขาแล้ว ซึ่งเพื่อนของเรานั้นไม่ลังเลเลยที่จะตอบตกลง ทำให้เพื่อนของเราคนนี้ได้ไปต่อ แล้วก็เหมือนปฏิกิริยาลูกโซ่ เมื่อมีผู้กล้าหนึ่งคนที่ยืนหยัดในทิศทางของตัวเองว่าจากไปก็ต้องมีคนที่สองตามมา เพื่อนของเราอีกนางหนึ่งตัดสินใจที่จะไปตามความฝันในเส้นทางอื่น (ที่ไม่ใช่คาร์ฟู) ด้วย โดยจะขอติดสอยห้อยตามไปตายเอาดาบหน้า เท่ากับว่าตอนนี้คณะเดินทางของเราแตกเป็น 2 สายแล้ว เอาจริง ๆ ก็เข้าใจทุกฝ่าย เพราะหลายวันที่ผ่านมามีความงี่เง่า ความมาดกันอยู่เนือง ๆ ลองได้มีโอกาสที่จะแยกตัวไปสูดอากาศให้หายใจคล่องขึ้นบ้าง ก็คงต้องกระโดดคว้าไว้เกี่ยวกับคนหลายคนก็ต้องทำใจหนึ่ง ยังเป็นคนที่มีความปัจเจกสูงด้วยนะ อร่อยเลย เราที่เหลือจำใจปล่อยเพื่อนของเราไปตามทางที่เลือก แล้วเดินทางต่อไป (สู่คาร์ฟู)

ตัดภาพมาที่คาร์ฟู ก่อนจะมาถึงที่นี่เราออกจากสถานีรถไฟที่ใกล้ที่สุด แล้วลัดเลาะมาตามถนนที่ค่อนข้างเงียบ ตามข้างทางไม่ค่อยมีอะไรน่าสนใจเท่าไร เผลอแป็บเดียวก็มาถึงหน้าคาร์ฟูแล้ว พอเดินเข้ามาแล้วรู้สึกว่าได้อารมณ์แบบห้างเขียวใหญ่

บ้านเราเหมือนกันนะ เหมือนเลยแหละ มีร้านอาหารแบรนด์ที่รู้จักกันดี กาแฟนางเงือกอะไรแบบนี้มีแค่ 2 ชั้น แต่ที่นี้เขาอุดมไปด้วยร้านอุปกรณ์กีฬาจริง ๆ และ ร้านรองเท้าเจ๋ง ๆ นี่เพียบเลย สามารถเดินสำรวจราคากันได้ไม่มีเบื่อ เราลองเข้าไปสำรวจราคากันที่ร้านเสื้อกีฬาเจ๋งเจ๋งหนึ่ง ไก่โตทีเดียว เทียบราคากับบ้านเราดูแล้วก็ราคาดีนะ แต่แบบมีให้เลือกน้อยไปหน่อย ก็เลยยกโขยงพากันไปร้านอื่น เข้าร้านโน้นออกร้านนี้ไปเรื่อย จนมาเจอเข้ากับร้านดีแคทอะไรสักอย่างนี้แหละ สภาพเหมือนเป็นโกดัง ใหญ่มากเวอร์ ผู้คนกระจายตัวอยู่ตามชั้นวางรองเท้ายี่ห้อต่าง ๆ ส่วนตัวกับเพื่อนค่อนข้างสนใจที่จะซื้อรองเท้าสำหรับวิ่งสักคู่ ภาษาจีนเรียกว่า 跑鞋 (เผ่าเสี่ย) ย่อมาจากคำว่า 跑步鞋子 (เผ่าปู้เสี่ยจื่อ) เผ่าปู้ก็คือ วิ่ง เสี่ยจื่อก็คือ รองเท้า แต่ดูไปดูมา แบบของผู้ชายนี่ไม่ค่อยจะหลากหลายสักเท่าไร หรือว่าเราจะเรื่องมาก เอ้ย ช่างเลือกไปเอง แต่ของผู้หญิงนี่คือสารพัดสีสัน สารพัดแบบ ละลานตาไปหมด สุดท้ายกลายเป็นว่ามาทุ่มเทพลังงานช่วยเพื่อนเลือกดีกว่า และเพื่อนเราก็ไม่ทำให้ผิดหวังเลย มีเวลาให้เลือกก็คือเลือกไม่เลิก ตัดสินใจไม่ได้ ใสแล้วลองวิ่งดูก็แล้ว แฉ่นออกไปร้านแบรนด์เทียบราคาก็แล้ว ก็ยังไม่ปลงใจ สุดท้ายก็เลือกคู่ที่เคยเลือกเป็นคู่แรก ๆ ...ดีจริง ๆ พวกเราที่เหลือพยายามจะหาอะไรติดไม้ติดมือกลับไปบ้าง แต่ก็ต้องผิดหวัง เพราะแบบ และสียังไม่โดน คู่ที่โดน ๆ ก็คือราคาเอาจริงมาก ไม่ไหวจะสู้

แล้วก็ยังมีผู้ชนะแค่เพียงคนเดียวที่ได้ของติดไม้ติดมือกลับบ้าน ส่วนที่เหลือก็ไปหาซื้ออะไรที่อื่นเอาแล้วกัน พวกเราใช้เวลาที่คาร์ฟูพอสมควร ออกมาอีกทีก็บ่ายแก่่มาก เลยตัดสินใจว่ากลับไปช้อปปิ้งแถว ๆ ที่พักเราต่ออีกสักหน่อยดีกว่า เพราะพุงนี้ก็เป็นวันสุดท้ายของทริปนี้แล้ว อะไรซื้อได้เลยก็ซื้อ จะได้วางแผนจัดกระเป๋ากลับบ้านกันถูก ในเมื่อไม่ได้รองเท้าวิ่งจากที่นี่ ก็ลองมาหาเอาแถวบ้านหน่อยเป็นไรไป หลังจากที่เราแวะย่านซีเหมิน (西門) ย่านเกิดเมืองนอนก็รีบพุ่งไปที่ห้างสรรพสินค้าใกล้เคียงในทันที เอ๊ะเหมือนลืมอะไรไปบางอย่าง อ้อ ลืมนัดเพื่อน ๆ ที่ปลื้มตัวไปตามล่าฝันให้มาเจอกันที่นี่ซะสนิทเลย แต่ก็ได้รับข่าวว่าเพื่อนของเรานางหนึ่งมาเตร็ดเตร่อยู่ที่นั่นนานพอสมควรแล้ว เพราะหลังจากที่กระเตงกันไปก็คงคิดว่าไม่อยากไปขัดจังหวะเพื่อนของเพื่อนให้เสียบรรยากาศ ก็เลยชมซานกลับมาตบรางวัลที่เดิม นำเวทนาจริง ๆ แม้คุณที่มงานก็เลยชักชวนกันทำภารกิจใหม่ในการตามล่ารองเท้าวิ่งหรือเดินราคาดี ๆ จากที่นี่ให้ได้กันสักคนละคู่ จะได้ไม่ถือว่าเสียเที่ยวที่ได้มาไต้หวัน แล้วภารกิจของเราจะเริ่มต้นขึ้น... (ติดตามกันต่อไปหน้าเลยนะ สวัสดีปีใหม่ครับผู้อ่านทุกท่าน 新年快乐!)

Small Tips

เวลาซื้อสินค้าอะไรที่แยกเพศกันอย่างชัดเจน อยากให้ทุกคนลองสังเกตคำสั้น ๆ ง่าย ๆ 2 คำนี้ตามป้ายประกาศหรือป้ายราคาสินค้าดู คือคำว่า 男士 (หนานซื่อ) หรือสั้น ๆ คือ 男 (หนาน) แปลว่า ผู้ชาย และคำว่า 女士 (หนวี่ซื่อ) หรือสั้น ๆ คือ 女 (หนวี่) แปลว่า ผู้หญิง บางทีที่เป็นสากลหน่อยก็อาจจะใช้อักษรภาษาอังกฤษว่า F แทนผู้หญิง และ M แทนผู้ชาย ผู้หญิงอาจจะแทนด้วยสีชมพู และผู้ชายแทนด้วยสีน้ำเงิน อะไรแบบนี้ ส่วนการถามหาไซส์ที่ใหญ่หรือเล็กกว่านี้หน่อยสามารถพูดได้ 2 แบบคือ 有大/小点儿吗? (โหยว ต้า/เสี่ยว เตียนร์ มา) ต้าคือ ใหญ่ เสี่ยวคือ เล็ก สรุปแล้วแปลว่า “มี (ไซส์) ที่ใหญ่/เล็กกว่านี้หน่อยไหม” กับอีกแบบคือบอกไซส์ที่เราต้องการไปเลยคือ 有...号吗? (โหยว...ฮ่าว มา) คือ “มีเบอร์...ไหม” นั่นเอง อันนี้ก็จะใช้ในกรณีที่เรารู้ไซส์ที่ต้องการอยู่แล้ว เป็นต้น ส่วนคำตอบก็มีอยู่ไม่กี่อย่าง 有 (โหยว - มี) กับ 没有 (เหมยโหยว - ไม่มี) จบ

ขอบคุณภาพจาก

<https://moptt.tw/p/shoes.M.1562479056.A.288>

<https://zh.wikipedia.org/>